

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE U

54th National
SUSK Congress
Has Forward Outlook

page 8

Українське
ретро
повертається

стор. 12

Четвер, 5 липня 2012, Рік 82, Число 26 • Thursday, July 5, 2012 Volume 82, Number 26

UN Negotiations on Global Arms-Trade – Ukraine's Position

UNITED NATIONS - Negotiations scheduled to begin July 2 at the United Nations aimed at crafting the first binding treaty for the global weapons market were delayed. Israel has reportedly said it would not take part in the talks if the Palestinians did get conference recognition. The negotiations were originally scheduled to run until July 27.

The majority of UN member states back a strong treaty to regulate the \$60 billion world trade in weapons, but there are sharp divisions among some countries over how tough it should be.

The treaty would require unanimous consensus by all member states. However... nations supporting a strong pact could bring it to the 193-member

General Assembly and adopt it with a two-thirds majority vote.

In a joint statement, Britain, France, Germany, and Sweden called the arms trade a "growing threat to humanity" and urged support for a legally binding, nationally enforced pact.

Ukraine stressed that the parameters of the treaty "must not impede legal trade" and that "the treaty should not constrain the right of states to self-defense, nor be seen as an international discriminatory instrument."

The United States is the world's biggest arms exporter, followed by Britain, China, France, Germany, and Russia. (By Courtney Brooks)

Рада прийняла закон про мови

3 липня ц. р. Верховна Рада ухвалила в цілому скандальний мовний закон Колесніченка-Ківалова, який розширює права російської мови в Україні. "За" проголосувало 248 карток нардепів.

Перед цим голосуванням у Верховній Раді сталася бійка. Регіоналі і комуністи запропонували внести проект до порядку денного, депутат від НУНС Андрій Парубій кинувся до парламентської трибуни, зав'язалася бійка. Тим не менше, депутати проголосували за те, щоб розглянути проект.

Спочатку депутатам забракло для цього голосів. Другим голосуванням 241 картокою вони повернулися до розгляду цього питання, і опісля третім голосуванням проголосували в цілому, 248 голосами.

Перший віце-спікер Верховної Ради Адам Мартинюк закрит

вечірнє пленарне засідання парламенту в розпал нової бійки біля парламентської трибуни.

Як повідомлялося, Верховна Рада України прийняла у першому читанні та за основу законопроект №9073 "Про засади державної мовної політики" авторства Вадима Колесніченка та Сергія Ківалова.

2 липня голова Верховної Ради Володимир Литвин заявив, що парламент на цьому тижні (2 – 8 липня) не буде розглядати "мовний" законопроект.

У той же день провідник фракції Партії регіонів Олександр Сфремов не виключив, що ВР цього тижня може розглянути "мовний" законопроект у другому читанні.

Тепер законопроект має підписати президент. Після цього російська мова отримає статус регіональної, де вона є рідною як мінімум для 10% населення.

Арешт Луценка – порушення прав людини

Європейський суд із прав людини у Страсбурзі ухвалив рішення, відповідно до якого затримання і арешт экс-міністра внутрішніх справ Юрія Луценка були порушенням його прав.

Суд розглядав скаргу экс-

міністра про те, чи були порушені європейські конвенції з прав людини під час затримання та арешту, а також чи було використано систему правосуддя в Україні проти Юрія

Продовження на стор. 2

Svitohliad Casualty of Rogers' OMNI TV Layoffs

(Ukrainian Canadian - online) - The June 26th layoff announcement at Rogers sent shockwaves as it decided to end all of OMNI TV's produced diversity programming, which included Ukrainian news show *Svitohliad*. Other notable diversity programming included Polish, Greek, Japanese and Tamil. The channel has been airing multilingual television since 1972, bought by Rogers in 1985 and re-branded as OMNI1 and OMNI2 in 2002.

Svitohliad was a flagship show for the Ukrainian community, as OMNI TV was one of the few stations to air ethnic programming as part of their regular schedule. It covered community events, interviews with notable figures and even news segments from Ukraine.

While certainly not as profitable as importing popular American programming (which all Canadian networks are very guilty of, with notable exception to the CBC), OMNI TV showcased Canada's multicultural landscape with home-grown television. The announcement forces viewers who want multicultural programming onto Rogers' premium international channels which feature Polish and Russian channels, but not Ukrainian. For that you still need to watch over the internet on sites like UkrainaTV.

The ending for *Svitohliad* came rather abrupt and unannounced, as the show never established an online presence to branch out, connect, provide updates or post show archives. There is no word yet on the other Ukrainian show on OMNI TV, *Kontakt*, which is not produced by OMNI as it is an independent venture. Luckily, *Kontakt* has an online presence too, where they do post their shows. (www.ukrcdn.com)

НОВИЙ ШЛЯХ

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Опозиція: голосування по мовах сфальсифіковане

Опозиція вимагатиме не подавати на підпис президенту мовний законопроект у зв'язку з фальсифікацією його ухвалення.

Про це повідомив “Українській правді” депутат від НУНС Іван Стойко.

За його словами, було порушено процедуру розгляду питання.

“Перше голосування Мартинюка стосувалося позачергового вклю-

чення в порядок денний мовного закону. Це голосування провалилося. Після цього він поставив питання про повернення до розгляду про включення в порядок денний, а третє голосування – про саме включення в порядок денний”, – сказав опозиціонер.

“Але Мартинюк намагається довести, що це було голосування про сам мовний законопроект”, – сказав

народний депутат Іван Стойко.

За його словами, “зараз намагаються підрихтувати стенограму, щоб третє голосування вважалося за сам мовний законопроект”.

“Але ми маємо сфотографовану стенограму, де видно, що третє питання ставилося не про ухвалення законопроекту, а лише про включення його в порядок

денний, після чого сесію взагалі закрили”, – зазначив Стойко.

“Ми вимагатимемо від Литвина не підписувати сфальсифіковану стенограму і не подавати на підпис Януковичу сфальсифікований законопроект”, – зазначив Стойко.

За його словами, “недарма в цей час Литвин був викликаний на Банкову, щоб Мартинюк провів усі необхідні рішення”.

П'ять депутатів від “Нашої України” оголосили безстрокове голодування на знак протесту проти прийняття мовного закону.

Серед голодуючих депутат Ксенія Ляпіна, В'ячеслав Кириленко, Іван Стойко та ще двоє депутатів. Голодування буде безстроковим.

Платіні похвалив господарів Євро

Президент УЄФА Мішель Платіні знову зазначає, що Україна і Польща успішно впоралися з організацією Чемпіонату Європи з футболу 2012 року.

“Цей чемпіонат – перший у Східній Європі – пройшов з великим успіхом. Це був приголомшливий Євро. Польща і Україна довели, що можуть організувати турнір такого великого масштабу. Усе пройшло гладенько і рівненько. Господарі можуть пишатися виконаною роботою та її підсумками. Я за них дуже радий!” – сказав він, відповідаючи на запитання користувачів офіційного сайту УЄФА.

“На Євро-2012 було багато дивовижних моментів, але найприємніший з них особисто для мене, і в цьому немає ніякого сумніву, стався тоді, коли суддя дав стартовий свисток у матчі відкриття турніру. Саме тоді ми нарешті досягли моменту, якого чекали упродовж п'яти років інтенсивної роботи з підготовки, і це сам футбол. Я знав, що це початок унікальної події”, – підкреслив Платіні, передає “Інтерфакс-Україна”.

Президент УЄФА вважає, що позитивну роль на нинішньому Чемпіонаті Європи зіграла нова система, за якої матч обслуговують п'ять арбітрів.

Арешт Луценка – ...

Закінчення зі стор. 1

Луценка з метою усунення його від політичного життя в Україні та недопущення до парламентських виборів 2012 року.

Скаргу Юрія Луценка саме такого змісту одержав Європейський суд з прав людини 21 січня 2011 року.

Інтереси экс-міністра у Європейському суді представляють адвокати Ігор Фомін та Валентина Теличенко.

Справу розглядала палата суддів під головуванням Діна Шпільмана з Люксембургу. До її складу входять також судді зі Швеції, Чехії, Ліхтенштейну, Ірландії, України та Франції.

Захисники Юрія Луценка неодноразово заявляли, що не мають сумніву в тому, що суд ухвалить рішення на користь экс-міністра внутрішніх справ.

У той же час не виключали рішення Європейського суду на користь Юрія Луценка і в оточенні президента України. Зокрема, радник президента Марина Ставнійчук заявляла, що в Європейського суду з прав людини є підстави для

винесення рішення на користь Юлії Тимошенко та Юрія Луценка.

Водночас Марина Ставнійчук твердила, що це може стати можливим через те, що кримінальне переслідування колишніх урядовців опиралося на законодавство, яке не відповідає європейським вимогам.

Як зазначає політолог Олександр Палій, у разі позитивного для экс-міністра рішення Європейського суду навряд чи йтиметься про автоматичне звільнення Юрія Луценка. Проте експерт говорить про інші наслідки такого рішення.

“Рішення Європейського суду з прав людини поставить під сумнів легітимність усієї системи правосуддя в Україні. Прямо до перегляду вироку Печерського суду ухвала Європейського суду не приведе, але це приведе до дуже серйозних питань процесуального характеру в Україні”, – сказав він BBC Україна.

Представник Юрія Луценка в Європейському суді Валентина Теличенко вважає, що рішення суду “стане важливим для інших схожих справ, зокрема у звинуваченні проти экс-прем'єра Тимошенко”.

Тема переговорів – заповнення підземних газосховищ

Голова правління російського газового монополіста “Газпром” знову обговорив 2 липня з міністром енергетики і вугільної промисловості України Юрієм Бойком поточні темпи заповнення газом українських підземних газосховищ.

Їхня робоча зустріч відбулася в Москві.

Російська компанія порушує цю тему принаймні втретє за останні півтора тижня. Міллер уже обговорював її з Бойком 21 червня. А 25 червня він говорив про це

саме в Москві з головою правління “Нафтогазу України” Євгеном Бакуліним.

Російська сторона наполягає, що заповнення українських газосховищ необхідними обсягами газу є визначальною складовою виконання “Нафтогазом” своїх транзитних зобов'язань на осінь і зиму. На початку червня “Газпром” надав “Нафтогазові” аванс на 2 мільярди доларів за майбутній транзит газу, щоб українська компанія мала кошти на заповнення газом своїх газосховищ.

Успіх українських легкоатлетів

На Чемпіонаті Європи з легкої атлетики, що завершився у Гельсінкі, українські атлети перевершили найбільш оптимістичні сподівання. Для будь-якої країни, яка пишається легкоатлетичними традиціями, 17 нагород були би гідним здобутком. Для України ж – це справжня сенсація.

В останній день змагань Юлія Олішевська, Ольга Земляк, Наталія Пигіда та Аліна Логвиненко виграли бігову естафету 4 по 400 метрів.

Перед тим Марія Ремень стала першою у бігу на 200 метрів, Ольга

Саладуха виборола золоту медаль у секторі для потрійного стрибка, а Віра Ребрик стала найкращою в метанні списа.

У загальному заліку збірна України з 4 золотими, 7 срібними та 6 бронзовими медалями фінішувала на четвертому місці. Першими стали німецькі легкоатлети, в активі яких 6 золотих, стільки ж срібних і 4 бронзових нагороди, далі розташувалися росіяни (5 золотих, 4 срібних і 6 бронзових медалей) і французи (5 золотих, 4 срібних і 5 бронзових медалей).

До уваги передплатників газети “Новий Шлях”!

Просимо Вас перевірити, чи Ви відновили Вашу передплату.

Подаємо до відомо, що дату передплати на наліпках газети слід читати у такому порядку: **рік, місяць, число**. Наприклад, якщо на Вашій наліпці є 12/07/00, то це означає, що передплата дійсна до липня 2012 року.

Вже не цар і не його міністри борються з українською мовою!

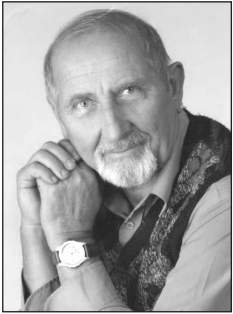
Йосиф Сірка

Останні події в Україні щодо мови свідчать про те, що колоніальна влада в Україні протягом століть виховала стільки перевертнів, що вже можна знищувати українську українськими ж руками. Незважаючи на те, що робиться шалений тиск на існування української мови – її вилучають з преси, з телебачення, з радіо, з державних установ, зі спорту, – вона залишається найпрестижнішою мовою в Україні.

У декого це викличе помішку, у декого обурення, у декого заздрість, а я виходжу з дійсності, яка панує в Україні на мовному ґрунті. Українською не послуговуються в Україні бандити, злочинці, прихильники імперської ідеї. Вони не те що не хочуть її вживати, але й просто не здатні її вивчити, що визраджує їхні інтелектуальні здібності. З іншого боку – українською неможливо матюкатися, що свідчить про її благородність, виплекану інтелігентність. Розмовляють українською люди, які знають принаймні ще одну мову, люди високого інтелекту, люди, які сповнені поваги не тільки до своїх предків, але й до тисячолітніх традицій, що пов'язані з нашою мовою, люди, які є справжніми патріотами землі, на якій виростили! Коли йде мова про престижну українську, то мається на увазі літературна українська, яка розвивається на основі чудової мови Шевченка, а не суржик, яким послуговуються, на жаль, навіть посадові особи.

Недавній мій побут в Україні та зустрічі з різними людьми мене переконали, що українська не загине, оскільки вона досягла свого розвитку, який не зможе знищити ні шовіністична кремлівська політика через своїх “депутатів” у ВР України, ні Московський Патріархат, який не хоче допустити до українських церков українську. Одним словом – вся антиукраїнська політика Кремля та п'ятої колони в Україні лише підтверджують престижність української мови, бо у самому Києві чи Донецьку потрібно не тільки її знати, але й мати відвагу нею розмовляти, тобто треба проявити героїзм, характер, показати людську гідність.

Воно б мало бути соромно українським політикам з Партії регіонів за просування закону, який спрямований не тільки проти українського народу, але й проти держави, в якій вони панують. Відомий російський блогер Андрій Окара, який є гордим за свою російську мову, у статті

“Войну по поводу языков разжигают те, кто превращает украинцев в насекомых (+поездец)” (“Українська правда”, 5.6.2012) дуже влучно помітив причини отих ревних провладних депутатів щодо російської мови.

Здавалось би, що саме оті російськомовні депутати мали би брати приклад з мовної політики в Росії, але виходить все навпаки. В РФ спочатку воювали з одинокою українською бібліотекою у Москві, включно з нечуваною цензурою – вилучення історії України чи небажаних авторів разом з українськими газетами! Потім пішла атака на українську культурну організацію з результатом її заборони. Про українську мову (хоч би в суботніх школах) у Росії не може бути й гадки, а видавання української газети, журналу чи телевізійної програми – це вже навіть для мрійників неувяно. І на цьому фоні п'ята колони в Україні займається шаленим шовінізмом, розпалює національну ворожнечу і тепер уже відверто бере курс на ліквідацію Української держави. З першого погляду все це робиться у ВР України, але коли приглянутись до методів, якими проводяться “дебати”, “голосування”, можна знайти дуже виразні й випробувані КГБістські методи.

Про свідоме антиукраїнське спрямування різних російських організацій в Україні та їхню залежність від Кремля сказано у статті Оксани Пахльовської “Страна рабов, страна господ” (газета “День”, номер 97, 8.6.12). Пані Пахльовська звертає увагу читачів на те, що “...в теоретичному плані російська мова перетворюється не просто на неєвропейську, а на антиєвропейську, оскільки в Європі не лише кожна мова, а й кожен діалект розглядається як цінність, захищається законодавчо, інституційно і фінансово, але ніколи – за рахунок державної мови”.

Після цієї, глибоко інтелектуальної статті в українських ЗМІ появилися знову висловлювання скандального міністра Табачника, який не тільки не звертає уваги на державну мову України, але ще й називає її “зайвою”!

Інтелектуальний рівень “супер”-міністра проявляється уже вкотре, коли він брехнею заперечує українську історію, українських національних героїв, борців за волю України, літературу, а тепер безкарно ще й говорить про “зайву” мову, яка має статус державної, яка затверджена в Основному Законі. Якщо керівники опозиції допустили якусь помилку під час перебування на державній посаді (Тимошенко, Луценко, Іванченко), то їх судять за кримінальним законом. Порушення Конституції України міністрами

Партії регіонів, яке є також кримінальним злочином проти держави, проти народу, – залишаються непоміченими Генеральною прокуратурою і самим президентом як гарантом Конституції.

Особливо цинічним і таким, що провадить до безглуздя, можна вважати “аргумент” міністра освіти Табачника щодо того, що із запровадженням російської мови в українських вишах збільшилося число студентів з Росії! Навчання студентів з різних країн є позитивом, і воно б мало сприяти кращому пізнанню країни, її культури (а до культури належить і мова!), історії, географії і т. ін. У жодній країні світу не достосовують мову до чужих студентів, бо тоді б країна перетворилася на хаотичне видовище. Тому існують різні заклади, які інтенсивними курсами готують студентів до слухання лекцій. Табачник обрав інший спосіб – принести гору до Могамеда! З освітою воно не має нічого спільного, зате бачимо шовіністичне джерело окупаційної влади в Україні! Можна з упевненістю сказати, що коли б в Україні запровадили у вузах навчання польською, турецькою, румунською, угорською, то число студентів із цих країн перевершило б число російських студентів в Україні!

У світі існують заклади англійською чи іншою мовами при певних університетах (в Угорщині для медичних студентів, у Швейцарії існують цілі школи з гуртожитками), але вони діють на іншій підставі – на комерційній – і ніяк не порушують навчання державною мовою даної країни.

Наскільки вищий інтелект показав Андрій Окара, який, незважаючи на те, що він любить російську мову, доводить, що російській мові не потрібно, щоб українська зникла.

Його слова адресовані всім українофобам, але він мовби виправ-

довується: “Но русский литературный язык ну никак не заслужил, чтобы ассоциироваться в сознании украинцев с чудной компанией фриков и духовных люмпенов, которые делают на манипуляциях с ним себе – бизнес и пиар, а народу Украины – гражданскую войну и хаос деградиционного типа”.

Про проблему двомовності вже була не одна дискусія, але шовіністичні російські кола дискусія не цікавить. Так само, як владну партію не цікавить рішення Європейського парламенту, яким вимагається звільнити політичних в'язнів. Саме тепер ніхто не говорить про вимоги європейців, але дискусію скеровано цілковито в інший напрям. Чи не дивно, що саме на цей час припало і урізання пільг афганським пільговикам, яке також партія влади тишком просунула у ВР. Дивуєшся, з якою швидкістю “ручний” український парламент приймає закони, які пишуть для інших, але себе виключають.

Ще кілька тижнів тому Янукович у Москві пообіцяв прийняття закону про російську як другу державну, чи офіційну, а тут протягом кількох хвилин депутати приймають його у першому читанні. Дуже напрошується старе советське гасло: “Партія сказала – “треба”, комсомол відповів – “так”!” Отак регіонали перетворили країну на бананову республіку, правда, без бананів!

Кожна людина, якій не байдужа доля країни, повинна повстати, повинна нарешті наважитись і сказати: ДОСИТЬ ВЖЕ робити нас “інсектами”, робити з нас гарматне м'ясо для імперії, робити з нас рабів чужої Церкви, робити нас безмовними, коли ми маємо одну з найстарших мов світу, одну з найстарших культур планети!

Торонто, 22.6.2012 р.

Керівник програми – Любомира Матвіяк

Радіопроеграма “Поступ” у прямому ефірі

Щонеділі 8-10 год. вечора на хвилях FM 88,9 (CIRV)

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання,
привітайте піснею Ваших рідних та друзів

Tel.: 416-671-1805 Fax: 416-628-5156 lyubomyram@yahoo.com

Присилайте листи на електронну адресу
prweekly@look.ca

UCEF Event Focuses on Community Leadership and Management

In Toronto, on June 14th, 2012 the Ukrainian Catholic Education Foundation (UCEF) hosted an event, "Leadership and Management of Non-Profit Organizations". The capacity audience filled the Golden Lion Restaurant, and was eager to hear how the panel would address the challenges and share the successes from their

Leadership and Management, UCU. Bordun spoke passionately about the need for developing a non-profit sector as part of building a civil society in Ukraine. She shared the many successful projects initiated by students graduating from the Institute. She also outlined the unique programs being offered, including free tuition for

Alex Kuzma, Executive Director, UCEF

Natalia Bordun, Director, Institute for Leadership and Management, Ukrainian Catholic University

personal experiences with community involvement.

The evening began with Alex Kuzma, Executive Director, UCEF, providing an update on the current situation at the Ukrainian Catholic University (UCU). He invited the crowd to tour the new Striskiy Park campus in Lviv where in August the inaugural blessing of the Collegium Residence Hall will take place. He then introduced the Keynote Speaker, Natalia Bordun, Director, Institute for

orphan students, who otherwise would not have access to these types of management courses.

Next, Christine Kuzyk, Development Associate, UCEF, introduced the panel moderator, Alexandra Chyczij and the panellists. Chyczij started by providing definitions of charities, non-profit, and for-profit companies as well as explaining their purposes, and then turned the floor over to the panellists. Each panellist presented a different topic: Dr. Lesia Babiak addressed

Left to right: Alexandra Chyczij, panel moderator, panellists – Dr. Lesia Babiak, Natalie Witiuk, Anastasia Baczynskij, Don Sirko

governance and risk management, Anastasia Baczynskij examined volunteerism and organizational change, Don Sirko focused on fiscal responsibility and accountability, and Natalie Witiuk highlighted effective branding, marketing and communication. The presentations were followed by a moderated panel discussion, where Chyczij skilfully questioned the panellists on the themes, drawing out a wide range of responses based on each one's depth of experience.

The highlight of the evening was the Q&A session where attendees lined up to ask the panel direct questions and to share their opinions. Issues discussed included attracting volunteers to organizations, Founder's Syndrome and getting the right people on your Board, perceived conflict of interest and trust issues.

The event ended with a lively post panel discussion in the restaurant area that as a venue was graciously donated by Anna Kisil, owner of Golden Lion, and President of *Fourth Wave*, a community organization. The other sponsor was the Ukrainian Credit Union, a

strong supporter of community events. One attendee noted that it was great to see UCEF organize an event that gives back to the community, in the same way that UCU is training its students to be leaders and 'give back' in Ukraine. Another participant felt that the timing is right for a larger forum, and thanked the UCEF organizers and UCU for addressing the topic of leadership and management. At the evening's end, Kuzyk stated, "It's what we do at UCU. We're not afraid to ask the big questions. As a university, we feel it is our responsibility to initiate societal change and contribute to the community, not only in Ukraine, but also in Canada. It's part of our mission."

The UCEF supports projects at the Ukrainian Catholic University, for example, scholarships and professorships, through programs and endowments. For more information on UCEF, visit www.ucef.org or contact Christine Kuzyk at 416-239-2495; email Christine.kuzyk@gmail.com UCEF is a registered Canadian charity (#82224 5098 RR0001).

Програма дослідження Східної України ім. Ковальських

- Підготовка молодих спеціалістів
- Підтримка музеїв
- Археологічні розкопки
- Видання журналу *Схід-Захід*

Сприяйте відродженню українських студій у Східній Україні

Canadian Institute of Ukrainian Studies, 430 Pembina Hall,
University of Alberta, Edmonton, AB T6G 2H8 Canada
E-mail: cius@ualberta.ca; www.cius.ca
Tel: 780.492.2972 Fax: 780.492.4967

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопередачу

ПІСНЯ УКРАЇНИ

з радіостанції CJMR
на хвилях 1320

Від понеділка до п'ятниці—
7:30 до 8:00 ввечері
Субота і неділя—
5:00 до 5:30 пополудні

Керівник і ведуча програми
— Оксана Сидорчук Соколик

Телефон 416-536-4262

Daily Radio

SONG OF UKRAINE

P.O. Box 2, Station "D"
Toronto, Ontario M6P 3J5
Canada

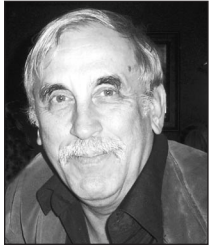
Kozak

Aluminum & Roofing

Founded 1983

- покриття різних дахів
- інсталяція алюмінієвих дверей, обшивка (siding)
- бетонні роботи
- шліфування
- виготовлення вікон

Телефонуйте:
Богдан 416-622-1018
Cel. 416-505-2335
22 Dewitt Rd.
Toronto, Ont. M9B 3E1

The View From Here

By Volodymyr Kish

Our Home and Adopted Land

The Ukrainian diaspora scattered around the world is said to number somewhere between twelve and fifteen million people. Accurate statistics are hard to come by, since not all of this diaspora enjoys official status within the countries they are living in, while even in those where they are officially citizens, many choose for reasons of self-preservation to assimilate into the dominant culture and not identify themselves as Ukrainians. It is an unfortunate reality that few countries have demonstrated the acceptance and provided the opportunities for immigrant Ukrainians that Canada has.

For me, Canada Day on July 1 was an appropriate time to reflect on the experience of those hundreds of thousands of Ukrainians who immigrated to Canada over the past 120 years and contrast that to what less fortunate Ukrainians have had to face in other adopted lands.

As we all know, the Ukrainian experience in Canada has not been without its trials and tribulations. For at least the first half of those 120 years, Canada was at best a reluctant host with little understanding of the historical and cultural background of these men, women and children “in sheepskin coats.” The blatant exploitation of those first immigrants in the Prairies and the unconscionable imposition of internment camps during World War I testify to the harsh conditions that those immigrants faced. Nonetheless, as Ukrainians adapted and prospered in their newly adopted land, Canadian perceptions and appreciation of the Ukrainians in their midst changed for the positive. Multiculturalism is now deeply imbedded in the Canadian ethos, and this has created an environment for Ukrainian Canadians to preserve their cultural identity while becoming an important contributor to the economic, political and cultural development of their adopted country.

We only have to look at the experiences of Ukrainians in other lands to appreciate how fortunate we are to be living in Canada. A prime counter example is Russia. It is estimated that there are some four to five million Ukrainians living in Russia. A significant proportion of these are the remnants of the countless millions who were exiled or incarcerated in the *gulags* of Siberia during Soviet times. Millions more went to Russia to seek employment in the vast natural resource industries that Russia is blessed with. Whatever the case, they continue to suffer from deeply imbedded Russian prejudice and chauvinism against Ukrainians. They are viewed as “little brothers” or inferiors, and treated with disdain. Ukrainian organizations in Russia are actively persecuted by government authorities. Ukrainian language and culture is actively discouraged in all its forms. The few Ukrainian schools, libraries and cultural organizations that manage to survive face both official and unofficial state-sanctioned harassment. The message is plain – assimilate into the Russian “Mir” or suffer.

Ukrainians in Poland have fared little better. Following World War II, hundreds

of thousands of Ukrainians living in Poland were forcibly repatriated back to the Soviet Union. Operation *Wisla* (Vistula) scattered another 140,000 Ukrainians to northern and western Poland where they were subjected to strong assimilationist policies. In the aftermath of Poland breaking free of the Iron Curtain, a large number of the remaining Ukrainians in Poland immigrated to Canada and the U.S., leaving only somewhere between thirty to fifty thousand Ukrainians still living in Poland. Although recent Polish governments have become more liberal and sympathetic in their treatment of the Ukrainian minority, much of the Polish population still harbours antagonism and resentment against Ukrainians due to the deep-rooted historical conflicts between the two nations.

Brazil and Argentina have also seen large numbers of Ukrainian immigrants over the past century, and their fate has been considerably more difficult than the Canadian experience. It is estimated that there are some 500,000 Ukrainians living in Brazil and a somewhat smaller number in Argentina. Whereas in Canada, Ukrainians have prospered economically and have attained parity with other Canadians, in South America, Ukrainians have mostly remained stuck in the lower economic classes. In Brazil, they are concentrated largely in the State of Parana in Southern Brazil, where they are mostly engaged in agriculture in fairly rural conditions. Culturally and organizationally, they are much less developed than their North American counterparts, and have made minimal impact on the political and economic life of Brazil. Ukrainians in Argentina have fared little better, reflecting the economic and political turmoil that Argentina has been in for most of the past century. In addition, because Ukrainians in Argentina have been more geographically dispersed than in Brazil, the forces of assimilation have all but eliminated the Ukrainian language from common use within the community.

A more contemporary immigration phenomenon is that, over the past several decades, there have been large numbers of young Ukrainians leaving their country and seeking employment throughout the countries of the European Union. They usually occupy the lower levels of the manual labour force, and try to keep largely invisible due to the fact that much of this employment is not necessarily official or legal. They are economic migrants that enjoy few legal rights and are often victims of large scale exploitation.

When one considers the fate of the Ukrainian diaspora throughout the world, we must indeed view ourselves fortunate that providence placed us in a country like Canada. We have the good fortune to be living in one of the richest, fairest, most educated, cultured and tolerant countries in the world. Above all, we can be 100% loyal and true Canadians, while still being able to maintain our thousand year-old legacy of Ukrainian culture and traditions. Happy Birthday Canada!

Our Patriarch Remembers

By Lubomyr Luciuk

It's not much of a ditch. Shallow, it's filled with decades of debris, a scar so nearly-erased that the few journeyers who come here barely notice it. Not surprisingly, they are distracted from what's underfoot by the castellated limestone and shale promontories towering above, so resembling “a giant castle” that the explorer-geologist James Hector named them “Castle Mountain.” In 1885, this majestic landscape became part of Banff National Park, Canada's first, now one of the world's most visited, the patrimony of all Canadians. Rightly, we feel blessed.

But those transported here in the summer of 1915 did not revel in the grandeur of the Canadian Rockies. Former residents of the Austro-Hungarian Empire, lured to this Dominion with promises of free land and freedom, they instead fell victim to prejudice and wartime xenophobia, were cast as “enemy aliens,” then herded into 24 internment camps. Hundreds once languished on the other side of this relic fosse, behind Canadian barbed wire, not because of anything they did wrong but only because of who they were, where they came from. Under armed guard, these civilian prisoners-of-war fashioned much of the Park's infrastructure, working on the CPR Mainline, the Bow River Valley roadway, and even on the famous Banff Springs Golf Course. In warm weather they sheltered in tents near Castle Mountain. When temperatures grew colder they decamped into barracks at Cave & Basin. Forced labourers remained a common sight in Banff until Summer 1917 when those who hadn't escaped were paroled to work elsewhere, released, or conveyed to other lock-ups. Some would remain imprisoned until June 1920, almost two years after the Great War ended.

Even now, few know the story of Canada's first national internment operations. Interviewed decades later, a Castle Mountain internee, Nick Lypka, hinted why: “All that time wasted being interned. Having my freedom taken away. I could have worked and earned something. Instead, what did I get? Nothing. I hope the Government decides to make some kind of tribute to those who are still living in Canada. Not to me. I can't say how much. I am not in a position to say anything against the Government. They could arrest me again.”

In the mid-1980s, the Ukrainian Canadian Civil Liberties Association began campaigning for official acknowledgement and symbolic redress. UCCLA's first commemorative plaque was unveiled, 4 August 1994, at Fort Henry, in Kingston, Ontario, fittingly for that was the country's first permanent internment camp. In 1995, a marker and statue were placed near Castle Mountain, complemented in June 1996 with interpretive panels at Cave & Basin. Yet it was not until 9 May 2008 that recognition and restitution were secured when the Honourable Jason Kenney, representing the Government of Canada, signed a settlement agreement at Stanley

Barracks in Toronto, establishing the Canadian First World War Internment Recognition Fund. Additional resources were set aside for the development of a permanent exhibit, scheduled to open at Cave & Basin, 20 June 2013, almost a century after the *War Measures Act* was brought into force.

That's why I recently returned to this otherwise nondescript forest clearing. Knowing where to look, I could detect what was once here – some white-washed stones demarcating the camp's perimeter, half-buried coils of rusting barbed wire attached to a decayed fencepost – lingering clues confirming that this was a place of confinement, a landscape of despair, still here for anyone willing to see.

I was not alone. His Beatitude, Sviatoslav, Patriarch of the Ukrainian Greek Catholic Church, was on his first pastoral visit to Canada. Who could have imagined that a Major Archbishop of Kyiv-Galicia would stand on the very same ground his interned countrymen had, nearly 100 years ago, holding a *panachyda* and so hallowing their memory?

The Patriarch's surname is Shevchuk. Back then he would have been obliged to report regularly to the police, might even have been jailed. Indeed the remaining records of the Office of Internment Operations list “enemy aliens” with similar surnames, men confined at Spirit Lake, Quebec, Mara Lake, British Columbia, Kapuskasing, Ontario, and, in one case, internee #239, even at Castle Mountain. No wonder His Beatitude told Parks Canada officials that what happened in Banff is as much a part of Ukraine's history as it is of Canada's.

When the Cave & Basin pavilion opens, the Patriarch intends to be with us. I am sure he will reflect on the experience of the first Ukrainian Greek Catholic bishop, Nykyta Budka. Maliciously branded a traitor by nativists during World War I, Budka legally refuted their allegations then magnanimously forgave his baiters. On 23 November 1918 he wrote: “In this great, happy hour, I have forgotten wrongs done to me. I forgive all those who during this war have done their utmost to make my staying in Canada impossible; I forgive all those who were attacking me in different papers and before the authorities, without the slightest foundation. I am sorry to state that all these denunciations have not hurt so much myself, as our good name particularly. But let us not be divided; on the contrary let us in harmony and unity live under the Flag of Canada and the faith of our fathers.”

The good bishop knew what should be remembered, what needed forgetting, and what could be forgiven. We could all learn a lesson from that.

Lubomyr Luciuk, PhD, is a professor of political geography at the Royal Military College of Canada.

For more information visit: Ukrainian Canadian Civil Liberties Association (www.uccla.ca); Canadian First World War Internment Recognition Fund (www.internmentcanada.ca)

54th National SUSK Congress – Results

The 54th National Ukrainian Canadian Student's Union (SUSK) Congress convened in Hamilton, Ontario on May 10, 2012. The four-day conference, hosted by the local McMaster University Ukrainian Students' Association, concluded with tangible proposals that delegates will use to evolve Ukrainian student organizations nationwide. "The 54th National SUSK Congress served as an opportunity for students to network with other students from across the country as well as develop leadership skills necessary to execute their role as future leaders in the *hromada*", said Immediate Past President Olena Kit. "Many new ideas, opinions, and criticisms were brought forward. The delegates immersed themselves in full debate and devoted themselves to exploring, learning, and sharing their knowledge. It became evident that there are many areas in which SUSK can improve its focus and steps taken at this year's Congress will help forge a new path for Ukrainian students in Canada," concluded Kit.

Over thirty representatives from twelve Canadian post-secondary institutions attended the National Congress, along with community observers. The professional seminars featured: Orysia Sushko who addressed the reality of human trafficking; Taras Zalusky who expressed the role of the Ukrainian Canadian Congress and its relationship with SUSK; Zenon Potichny, Alex Ochrym, Markian Silecky, Michael Zienchuck and Dr. George Foty who proposed a Canada-Ukraine Chamber of Commerce (CUCC) Youth Initiative; Dr. Walter Zaryckyj who described the Ukrainian Diaspora as a force multiplier in Ukraine's quest for mature Nation Statehood; and Paul Grod, Eugene and Renata Roman who described how business success is linked with community involvement in the *hromada*, components that are dependent upon each other.

The SUSK Congress Banquet and Zabava was held at the historic Liuna Station where guests enjoyed a gourmet meal, a performance by the Kalyna Dance Ensemble, the Keynote Address from the Honourable William J. Festeryga Q.C., and entertainment of lively polka tunes by *Zirka!* SUSK extends the warmest appreciation to the local Ukrainian community for their tremendous support as the Banquet and Zabava served a crowd of nearly two hundred people!

This year's Congress also featured a "Meet & Greet" Networking Night, a blue and yellow themed pub-crawl, a private tour of Rosewood Estates Winery in Beamsville, Ont. that included a wine tasting, and sessions on personal finance.

Marta Cybulsky, a McGill University student was delighted with her experience: "Returning to my fifth SUSK Congress, it was a pleasure to see so many new faces. SUSK has definitely been doing a great job at mobilizing and connecting Ukrainian youth across Canada. This year's Congress stood out in particular, as the speakers were extremely enthusiastic and stimulated many discussions amongst the delegates."

The 54th National SUSK Congress culminated with a strategic planning seminar facilitated by Yvan Baker, who asked delegates to: determine the issues

SUSK faces; prioritize them; solve one of these issues in groups; and identify the most realistic solutions. "This exercise served to be invaluable. I found the experience rewarding as the process could be applied to any organization," said Pavel Waszczur, a delegate from McMaster University.

Incoming President Danylo Korbabicz from the University of Ottawa, who had previously served in this capacity for the 2010-2011 term, looks forward to the continued growth of SUSK and help shape the future direction of the large and important Ukrainian community in Canada:

"I am humbled to lead SUSK once again in this crucial time of its renaissance. Our community faces immediate challenges in Canada but is also concerned by the deteriorating situation in Ukraine. It is important that more of our youth take an active leadership role in both arenas as conventional resolutions to various challenges are becoming less and less effective," said Korbabicz. "That being said, I would like to commend those who have committed themselves to SUSK this past executive term as well as those incoming members. Without them, SUSK would languish and an important community voice would not be heard. I would especially like to thank outgoing President Olena Kit for her personal sacrifice, commitment, and many years of service to SUSK. I know her contribution is highly valued by the community at large," concluded Korbabicz.

[NP - The 54th National SUSK Congress elected the 2012/2013 SUSK National Executive comprised of 13 members representing universities from across Canada. The Congress adopted 15 resolutions. For more information, list of incoming National Executive, and full text of Congress Resolutions, visit www.susk.ca]

The Ukrainian Canadian Students' Union acknowledges and extends our sincere appreciation to the following sponsors for their generous support of the 54th National SUSK Congress.

Elite: Buduchnist Credit Union, Ukrainian Credit Union Limited

Platinum: Taras Shevchenko Foundation

Gold: League of Ukrainian Canadians, League of Ukrainian Canadian Women, Northland Power, Rodan Energy Rosewood Estates Winery, United Ukrainian Credit Union Ltd. (Hamilton).

Silver: McMaster University, Ukrainian Canadian Business and Professional Association of Hamilton

Bronze: Canadian Foundation of Ukrainian Studies, Canada-Ukraine Chamber of Commerce, Ukrainian Canadian Business and Professional Association of Toronto, Ukrainian Women's Organization of Canada

Soyuz Ukrain's'kykh Studentiv Kanady - SUSK is a national student coordinating body comprised of local Ukrainian student clubs at post-secondary institutions across Canada. It was formed in 1953 in Winnipeg, Manitoba. SUSK's mandate is to advocate concerns relevant to Ukrainian Canadian students and serves as a national forum through which these concerns are discussed and acted upon.

- 1 – Delegates work together during a seminar to resolve issues facing SUSK.
- 2 – A panel of CUCC members speaks to delegates about a CUCC Youth Initiative.
- 3 – Members of the 2012/2013 SUSK National Executive
- 4 – Various SUSK Alumni
- 5 – Incoming President Danylo Korbabicz with Outgoing President Olena Kit

Весняний концерт ансамблю “Чайка” у Гамільтоні

У неділю, 27 травня 2012 року з рамени Філії Українського Національного Об'єднання в Гамільтоні відбувся виступ Школи пісні і танцю “Чайка” у шкільній аудиторії Сір Джон А. МакДоналд при численній підтримці української громади міста.

Весняний концерт завершує біжучий рік навчання, де кожний з учнів має нагоду виступити на сцені, віддзеркалюючи збагнуте протягом року, підтверджуючи, що час був не змарнований.

З причин меншого впису у школах попередньо регулярні початкові школи закривали, поєднуючи з іншими. Настигає та сама проблема й у середніх школах. Але ансамбль “Чайка” протягом навчального 2011-2012 року мав впис 80 осіб від семирічного віку – унікальне угруповання української молоді, декілька поколінь, народжених у Канаді, які сприймають і наслідують традиції пращурів.

Причому, в такому гурті, окрім навчання співи й танців, прививається дисциплінована поведінка, якою не можна легковажити з приводу обмеження часу.

Старші спонтанно відходять з причин продовження навчання у вищих навчальних закладах. Однак наразі помітний приплив найменших, що запевняє продовження існу-

вання ансамблю при Філії.

З новим припливом до “Чайки” прилучаються батьки, молоді й надійні до виконавчих обов'язків, особливо заангажовуються під час проведення концерту, як М. Гуцал і Дж. Гуцал – музичний супровід, П. Гуцал – світло й акустика.

Виконавчі обов'язки спілкування взяло послідовне покоління колишніх голів і членів Філії УНО.

Протягом років заходять потічні зміни. Зайшла зміна диригентів хору. Після довгих років навчання співи Ніла Генік передала зобов'язання Марічці Данкен. Перший раз з аудиторії Ніла Генік мала нагоду слухати спів своїх учнів. Молодший хор, що перевищує половину, очолили інші.

Уведені зміни прийнято з підтримкою. Протягом навчального року були виступи “Чайки” в Торонто і кількакратно в Гамільтоні, заплановано поїздку в Рочестер, США.

Належить дячність координаційному комітетові за вклад праці, опікунам гардеробу та працівникам при “бінго”. Прибуток з “бінго” запевняє подальшу творчість.

Успіх цьогорічного концерту належить кожному виконавцю, старанням і присвяті українським традиціям та у великій мірі також музичному супроводу і співпраці.

Національними славнями – ан-

лійським та українським розпочато концертну програму.

“Наша школа” – перша точка: вихід почергово на сцену, починаючи з найстарших, послідовно до найменших у народних строях і трьох початківців-перваків із хлібом-сіллю – збереженим звичаєм зі сивої давнини, вітаючи глядачів, які гучними оплесками зустріли виконавців.

Українська народна ноша, або як прийнято називати народні строї, має дві відмінні характерні риси: з козацьких часів і Карпатських гір, які застосовуються у хореографії і ритмі мелодій.

Спів юнаків і юначок молодшого хору, зодягненого в гуцульські народні строї, приковував глядачів красою спадщини і невмирущою українською піснею, яка з уст молоді, народженої у Канаді, начебто переливалася з пророчими словами Тараса Шевченка: “Наша дума, наша пісня не вмре, не загине”.

Як хвилі на морі, виринали танцюристи, допильнуючи кожний крок, а усміхнені перваки старалися дотепно дотримуватися завчених кроків, надаючи гумору виконанню.

Другу частину програми розпо-

чато співом повним складом хору стрілецької пісні визвольних змагань “Ой, у лузі червона калина”. Без жодного сумніву стає наявним, що українська діаспора, послідовні генерації є невід'ємною частиною минулого, сучасного і, напевно, майбутнього українського народу, що діаспора зберігає свою ідентичність серед моря різномірних національностей і суспільства Канади.

Народні пісні, як подих з України, оповили аудиторію. Милими усмішками виконавці обдаровували рідних і близьких, усю українську громаду, яка гідно підтримала своєю участю концерт.

Хореографія другої частини програми, як і українські строї, приналежала ритму широкополюх степів.

Танцюристи, поділені на групи за віком, не завжди мають однакову кількість хлопців і дівчат, тому танці, побіч хореографії, мусять формуватися, щоб усі були залучені.

Завершено програму, як звичайно ведеться, українським символічним “Гопаком” у виконанні найстаршої групи, що складається з танцюристів, які понад десять років або більше заангажовані в “Чайці”. Дівчата у вінках з кольоровими стрічками неперевершеної краси приваблювали виконанням на професійному рівні, чаруючи глядачів. Хлопці захоплювали, зокрема, спритністю й досконалістю, підсилюючи настрої задоволення.

Реєстрація дітей віком від семи років на наступний 2012-2013 навчальний рік відбудеться в п'ятницю, 7 вересня 2012 р. у Домі Філії Українського Національного Об'єднання, 170 Parkdale Ave. N., Гамільтон, Онт.

Щира подяка Оресту Гульці за фотографії.

Л. Тиховська

На світлинах виступають різні групи ансамблю “Чайка”.

VipA Ke

1 ЛИПНЯ – День Канади

До 1965 року Канада не мала свого прапора, а існувала під британським стягом. Боротьба за власний прапор тривала довго між канадськими патріотами та англійськими ветеранами Першої світової війни.

Нарешті, під тиском нових поколінь канадців, зорганізовано конкурс на прапор, і відбіркова комісія вибрала з-поміж двох тисяч проектів червоний кленовий листок на білому тлі. Під тиском Канадського Парламенту Королева Єлизавета Друга проголосила новий канадський прапор 15 лютого 1965 року.

Боротьбу за канадський прапор розпочав тодішній прем'єр-міністр

Канади Лестер Пірсон, який до кінця свого життя обороняв цей прапор, дарма що деякі консервативні групи називали його наліпкою на пляшці пива.

Хоча канадці витрачають свої долари в теплих краях (особливо на Флориді), люди з усіх країн світу приїжджають до Канади як до туристичної

Мекки і милуються її краєвидами, комплексами крамниць та оперують

доларами, яких отримують трошки більше за свою американську валюту.

Кожна провінція Канади має свої власні фестивалі в різні пори року, які пропагують культуру, їжу, питво і фольклор різних національностей.

Приблизно 160 кілометрів від Торонто відбуваються високого рівня

театральні фестивалі. Щороку проходить Шекспірівський фестиваль у

Стратфорді, Онтаріо, який почався у 1958 році в одному шатрі над онтарійською річкою Ейвон.

Тепер там два постійні театри і еспериментальна сцена, де кожного літа відомі зірки театру, переважно канадського, беруть участь у понад десяти виставах.

Для того фестивалю довгий час, аж до своєї смерті, виготовляв високоякісне взуття для акторів пан Михайло Болубаш. Про нього з пошаною і похвалами писала канадська преса.

Мільйон літ тому 97 відсотків Канади вкривав льодовик. Тепер залишки цього льодовика можна оглядати в Арктичній зоні.

Дуже важливою частиною канадського життя завжди була преса.

Канада дала людям мрію, дала дорогу, по якій вони могли підніматися вгору, як грецький герой Антей, могли черпати сили з землі, дихати свободою, жити і творити відповідно до свого таланту, розуму, здібностей, знання. Спасибі тобі, Канадо!

Музика – прекрасна і вічна

Колись до нас приїжджали з концертами українські оперні співаки. Хоча вони співали арії з опер, однак їхні програми стояли кріпко, мов на гібралтарській скелі, майже на самих “гей” та “ой”, бо наша публіка чомусь вважає, що співаки мають співати “своє”. Не якась “о дольчі бачі” або “ля донна е мобіле”.

На таких концертах зі сцени лилися “Ой, не шуми, луже”, “Гей, за водою іде, жалю завдає...”, “Ой, місяцю, місяченьку...”, “Гей, в шинкарочки Марусі та збиралися вдівці...”, “Ой, у чужім краю марно пропадаю...”

Вигук “гей” виражає радість, здивування, а “ой” – значить стогнати, оплакувати, жаліти. Наш нарід щедро сіє по грядках своїх пісень

вигуки “гей” та “ой”, наче сподівається, що ці вигуки впливатимуть з горла чудовими орхідеями!

Але, як сказав Шевченко, “все йде, все минає – і краю немає...” Минулися і наші оперні співаки з минулої епохи: одні помиралі, інші на пенсії і в старечих домах, а молоді співають там, де можуть заробити на хліб насущий. Співаки-емігранти з України ще не здобули постійних місць на естрадах – ні на оперні арії, ні на “гей” та “ой”!

Серед українців на еміграції музика занедбана. Занедбана до застою. Наш нарід має вкорінене, аж невротичне бажання на кожному кроці, в усіх обставинах віддавати шану нашому традиційному народному минулому. Через те часто виникає прогалина між смаком загальної

громади та мистецькою субстанцією творів. Декому важко перейти з грацією від стилю “із сиром пироги” – до витонченішого стилю і вищої якості.

Тепер, коли Україна стала незалежною державою, створилася нова ситуація – нестача репертуару. Молоді люди постійно шукають чогось нового, але заки знайдуть свій стиль, своє своєрідне, особисте, часто викрикують на неймовірних тонах найпересічніші зразки західної музики і думають, що копіюють досконалість “нового світу”. Але новий світ треба спершу збагнути – і то від коріння, а не від вершка. Навіть досконалий матеріал у недосконалому виконанні не має цінності.

На щастя, прекрасне життя музики ніколи повністю не завмирає.

Ганна Черинь

Місія поета

Поете, не брикай! Не сновигає,
не мрій
І в небо не дивись – чи ще не
сходить зірка...
Нам напиши поезію мерщій,
Бо ювілейна буде в нас вечірка.

Не про сріблясті сутінки берез,
Пиши поезії по нашому закону,
Щоб пасували нам до чергових
імпрез,
Як сос до пудингу, як пороса до
хрону.

І щоб робота наша копітка,
І вишивання, й крісел
розставляння,
Блищали ясно з кожного рядка
І сонця перевершили сіяння.

Хтось там казав, що в тебе є
талант?

То що ж! Таких, як ти, у нас
ватаги.

Ти пропадеш, як без дощу
бур'ян,
Без нашої підтримки і уваги.

Уже написано чимало, більш,
ніж треба,
Про світові проблеми та борців.
Ми Україну визволим без тебе.
За допомогою борців та
голубців.

Ну, хто таких писань іще не
видів?!

Отож, покинь, паперу не погань,
А напиши про наш місцевий
відділ,
Про зачіски і сукні наших пань.

Ах... слова... слова...

Мине багато років. Багато прекрасних літ. Мене вже не буде на світі. Вже не буде повороту в часи наших батьків і дідусів. Але нарешті ще раз появляться речі, які довго лежали приспані і шляхетні, творчі і прекрасні речі. Це буде час останнього порахунку. Згадайте мене тоді...

Борис Пастернак

Пам'ять – як довга, переривана

ніч...

Як приходять час – лампи гаснуть по цілому світі...

Сумнів є частиною кожної релігії.

Кожна людина хоче бути славетною, але тільки стане відомою і славетною – перестає бути свобід-

ною...

У житті нема ані нагород, ані кар, тільки є консеквенції...

Ви не можете створити досвіду, ви мусите його пережити.

Знання можна здобути тільки тяжкою працею, навіть у найкращій і найдорощчій школі.

З ким сусідує Янукович? – З ким хоче...

Моя мама не вміє мене виховувати. Увечері, як я хочу бавитися, вона мене пхає до ліжка спати, а вранці, як я сплячий, вона мене насилу будить!

Відвідайте вебсторінку

НОВИЙ ШЛЯХ

www.infoukes.com/newpathway

3 історії “Нового Шляху”

Журналіст і письменник Василь Софронів-Левицький мав би тепер понад сто років, якби ще жив. Але він помер.

Коли я з ним познайомилася, він був редактором “Нового Шляху”, а я в “Новому Шляху” в

більшості сама писала свої дві сторінки, які щоразу інакше називалися.

Перша назва – “Куток для жінок” – зникла, коли настала рівноправність, і чоловіки не хотіли читати кутка для жінок. Я змінила назву на іншу, а тоді ще на іншу, аж зупинилася на назві “Журба і радість”. Тепер

Василь Софронів-Левицький

мої сторінки виходять під назвою “Хроніка. Коментарі. Різне”.

У 1961 році Василь Софронів-Левицький був не тільки редактором “Нового Шляху”, але й головою Співки Українських Журналістів Канади, у скороченні СУЖК.

Він завжди придумував способи, щоб популяризувати і збагатити “Новий Шлях” новими передплатниками. У 1961 році він розписав у газеті конкурс під назвою “Наших десять найпопулярніших”. У висліді цього конкурсу громадські судді визначили десятьох найпопулярніших українців у вільному світі.

Переможцями конкурсу були:

Професор, доктор Володимир Кубійович – науковець, організатор та головний редактор “Енциклопедії Українознавства”, а також громадський діяч.

Полковник Андрій Мельник – голова Проводу Українських Націоналістів, військовик і політик.

Професор, доктор Лев

Президент Українського Національного Об'єднання Канади Тарас Підзамецький читає “Новий Шлях”. “Новий Шлях” – тижневик націоналістичного напрямку, орган Українського Національного Об'єднання Канади. Виходить з 1930 року: в Едмонтоні – з жовтня 1930, у Саскатуні – між роками 1933 – 1941, у Вінніпезі – між роками 1941 – 1977, у Торонто – з 1977 і понині. Засновник і довголітній редактор М. Погорецький.

Добрянський – науковець, громадський діяч і політик.

Доктор Степан Витвицький – президент Української Народної Республіки в екзилі.

Іван Багрянний – письменник і політичний діяч.

Отець прелат, доктор Василь

Кушнір – президент Комітету Українців Канади і президент Панамериканської Української Конференції.

(Невже в ті часи жінок на світі не було? Завжди грав головну роль тільки “олд бойс клуб” – В. Ке питає.)

Батько сучасної медицини – Гіпократ

У Греції, неподалік Атен, лежить острів Кос. Співвинахідник пеніциліну д-р Чарлз Бест часто повторював, що хто пропливає повз цей острів, повинен скинути шапку і з пошаною схилити голову, бо на цьому острові п'ять тисяч років перед Христом народився батько сучасної медицини Гіпократ.

У той час лікуванням хворих займалися виключно жреці та філософи. Медицина була на примітив-

ному рівні розвитку, і хворі люди мали невеликі шанси видужати. Але Гіпократ своєю думкою і талантом випередив свою епоху на багато століть.

Батько, дід і, можливо, інші предки Гіпократа були священнослужителями у святинях, але Гіпократ вибрав інший шлях. Він став досліджувати хвороби та методи лікування людей на основі засобів, які були доступні в тих часах.

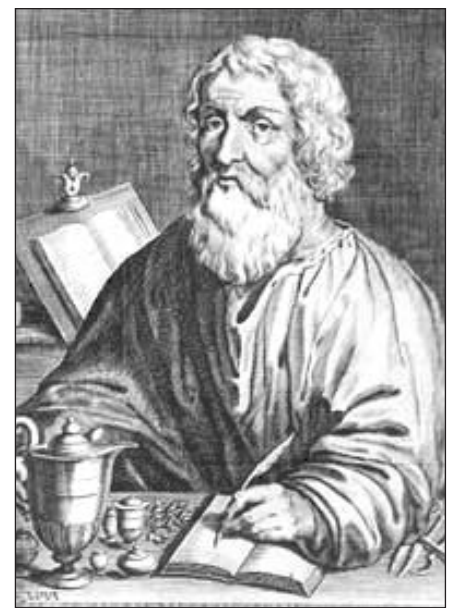
Деякі теорії, які він сформулював, були помилкові, але результати його практичних дослідів виявилися подиву гідними. Він докладно записував типові симптоми різних недуг. Він вивчав стан кожного пацієнта, звертаючи увагу на те, чи його язик сухий чи покритий осадом, які він має болі, яка його сеча, піт та інші симптоми.

На основі аналізу тих симптомів він робив рішення про методи лікування, які були на диво ефективні. Він залишив такі влучні описи недуг, що його наслідники могли на цій основі робити діагнози і категоризувати недуги, для яких сам Гіпократ не придумав назв.

Він перший збагнув, що гарячка – це симптом того, що організм бореться з недугою. Він нічого не знав про бактерії, але постійно пропагував гігієну, підкреслював значення чистого повітря і води, брав до уваги пору року і місце, де живе пацієнт. Він досліджував заразливі недуги і вважав, що життя в чистоті є підставою доброго здоров'я.

Гіпократ відділив медицину від сфери релігії і розвивав її як незалежну ділянку науки.

Коли він оперував пацієнта, – а операції в той час не могли бути такими складними, як сьогодні, – невільник одягав його в чисті капці, загортав у чисту довгу білу одягу, скрупульозно мив йому руки і наливав у чисті урни оливу та виноградне вино. Гіпократ промивав вином і

Гіпократ

олією рани пацієнта, від чого рани краще гоїлися.

Це промивання ран було першим із антисептичних засобів, які насправді розвинулися щойно у XIX столітті, коли хірург та винахідник Йосиф Лістер почав промивати карболом хірургічні інструменти, пацієнта, стіни і долівку кімнати. Лістер врятував життя тисячам солдат, поранених на війні.

А що Гіпократ, який у V столітті до Христа так палко закликав до чистоти, подумав би про XXI століття, якби раптом потрапив до Торонто в липні, у найгіршу спеку, коли страйкували сміттярі і місто було завалене смердючими клунками відходів?

Торба жартуна

– У моєму віці я можу все робити, що я робив, як мені було 18 років!
– Тепер я бачу, який ти був до нічого, як тобі було 18 років!

* * *

Я пішов на тренінг, але щось не був у формі, зле мені йшло, і я зламав ногу. Ціле щастя, що то не була моя нога...

* * *

– Чи ви граєте в теніс?
– Дуже мало. Тільки кожного дня по обіді...

* * *

– Було щось у вашого чоловіка захоплююче, коли ви виходили за нього заміж?
– О, так! Було! Але тепер залишилися з того тільки центи...

* * *

– Чи ви законно курите і молитесь?
– Не знаю, бо про це не сказано у Святому Письмі, але я певний, що можна молитися і курити...

Богдан Весоловський

Українське ретро Богдана Весоловського повертається

Галина Терещук

Українці лише тепер відкривають для себе геній композитора Богдана Весоловського.

30 травня минуло 97 років від дня народження Богдана Весоловського, композитора-пісняря, під танго і фокстроти якого у 30-х роках танцював чи не увесь україномовний Львів. 75 років танго “Прийде ще час” не старіє, а “Лети, тужлива пісне” є донині славна для українських емігрантів. 1 червня на будинку митця у Стрию, що на Львівщині, де він жив з 1917 до 1938 року, встановили меморіальну дошку.

Старші люди пам’ятають чудове танго “Прийде ще час”, написане 22-річним композитором Богданом Весоловським у його рідному Стрию. У 30-х у Львові та містечках українські вечорниці не обходились без участі веселої “Капели Яблонського”, до якої входили Богдан Весоловський і Анатолій Кос-Анатольський.

Богдан Весоловський, який походив з інтелігентної українсь-

кої родини, почав писати пісні у 16 років, а вже через сім років його українське танго “Прийде ще час” стало шлягером. Талановитий молодий чоловік зумів у польській Галичині українську пісню зробити надпопулярною, настільки якісною, що її співали на всіх забавах українці, а молодому авторові не давали переходу на львівських вулицях.

Тоді Богдан Весоловський студіював право у Львівському Університеті і водночас навчався в Музичному Інституті імені Лисенка. Здобувши освіту, у 1938 році він поїхав працювати на Закарпаття. Але через політичні переслідування змушений виїхати у Відень, де захистився, якийсь час працював, і вже далі доля занесла його у Канаду, як і багатьох інших українських митців 30-40-х.

Однак попри заборону творів та імені Богдана Весоловського у радянський час, багато людей берегли у пам’яті улюблені пісні галичанина. Митець присвятив себе музиці та розвитку української культури в Канаді: писав пісні, організував музичні колективи і вчив молодь, працював на українському радіо, видавав ноти і записував платівки власних композицій. Але у 1971 році 56-річний представник українського ретро Богдан Весоловський помер. Його прах рідні перевезли в Україну і поховали на цвинтарі у Стрию.

Майже 130 пісень залишив

Богдан Весоловський. Сто видані в окремому збірнику. І тільки тепер виготовили меморіальну таблицю, яку встановили на будинку Богдана Весоловського у Стрию. Її автор, голова Української Спільки Образотворчих Митців у Канаді, скульптор Олег Лесюк вважає Богдана Весоловського яскравим і невід’ємним представником української культурної спадщини.

“Коли думаєш про цю людину, слухаєш пісні, то розумієш, який це видатний українець. Таких людей потрібно цінувати. Я хотів у бронзі передати політ пісні, яку творив Весоловський, і його переїзд у Канаду був летом. Хотілось і свої пережиття, наскільки це можна було, передати у меморіальній таблиці”, – каже Олег Лесюк.

Вперше до дня народження видатного українця видано диск з його піснями “Стрийське танго”, нагромаджуються і експонати до майбутнього музею Богдана Весоловського у Стрию. Колишній посол України в Канаді Ігор Остах розповів, що недавно йому подарували раритетні платівки з автографом композитора.

“У нас є унікальні колекції нот, спогадів, фотографій. Ми хочемо повернути Весоловського не лише додому, а повернути його спадщину. Наша культурно-мистецька акція, яка відбулася у Стрию 1 червня, називається “Прийшов вже час”, що

Скульптор Олег Лесюк

є парафразом назви відомого танго митця. Вже прийшов час, щоб ім’я нашого славного земляка записати золотими літерами в історію української культури”, – зазначив Ігор Остах.

Наступного року в день народження композитора у Стрию планують провести перший Міжнародний фестиваль ретро-музики імені Богдана Весоловського. І там теж, як і в ці дні, звучатиме це неповторне українське танго довоєнного Львова.

На першій сторінці вгорі – меморіальна таблиця, яку встановили на будинку Богдана Весоловського у Стрию.

Luba, Simply Luba

Оксана Бризгун-Соколик

На День Мама дістала я квитки на “Luba, Simply Luba”. Що сподіватися? Щось у роді “Ер фарс”? Чи щось у роді виступів на деяких наших імпрезах? Що б не було, Люба – комік. Насміємося!

Але показалося, що хоч ми і посміялися, бо талант Люби Гой в тій ділянці є надзвичайний, ми пережили з радіощами, співчуттям, подивом... життя людини, яку ми ніби знали. Та знали тільки з одного боку. З боку комедії...

Simply Luba – це була розповідь, наче сповідь, Люби Гой про її життя, починаючи з DP таборів по сьогоднішній день. Це була справді Simply Luba – така, яка вона є, і така, яку мало хто з нас знав.

Моновистава тривала 90 хвилин без перерви. Сцена була без декорацій, крім “скрині” в центрі сцени, яка була і лавкою, і скринією, і чим треба... Ми подивлялися пам’ять Люби і її здібність в секунді перевтілюватися в інших осіб. Ось вона дитина в

церкві, перешіптується з товаришками, а ми чуємо приємний голос отця, що читає молитви. Це відомий бандурист Віктор Мішалов, співучасник (за сценою) п’єси. Тут вона мама, там знов тато, які говорять до доньки Люби. Люба Гой згадує і з гумором і зі сумом початки життя в Канаді, в Оттаві. Згадує, як на сам Свят-Вечір вона з мамою пережили страшну трагедію. Дістали телеграму, що татко у шпиталі відійшов у Вічність... Татко, який пережив страхіття сталінщини, був забраний до Німеччини на тяжку працю, хворів нервово. Просився зі шпиталю на Різдво додому. А в шпиталі вирішили, що він “крейзі”, бо в січні говорить про “Крісмес”... Сильно відчулося ставлення до нової повоєнної еміграції, до людей, які сиділи на валізках у надії повертатися додому, які в багатьох випадках не знали англійської мови і безмежно любили свою Батьківщину. А доля їх змусила мандрувати світом.

Невесела була і доля мами, яка пережила Голодомор 1932-1933 років. Знамениті були “зустрічі” з

Люба Гой

прем’єр-міністром Трудо і його славним “піруетом”..., з Джо Кларком та іншими цікавими особистостями Канади. І на кінець – запрошення прибути до Оттави на зустріч і бенкет з президентом Віктором Ющенком, куди її запросили як одну з найліпших коміків Канади, та ще й українського походження! – і її жаль, що батько не дочекався цього радісного моменту!

Одноособова одноактівка цікаво охоплювала моменти життя Люби, які вона розказала Діянні Флаксі і

Андрієві Тарасюкові, і всі вони спільно зв’язали це у цілість, що затримувала дух своїм напруженням, розвеселяла смішними епізодами і тримала слухачів у повній увазі. Багато допоміг деколи супровід, а деколи інтерлюдії бандури у виконанні Віктора Мішалова.

Слухачі стоячими оплесками дякували Любі Гой і Вікторові Мішалову за несподіваний, цікавий і чудовий вечір!

Бо “Luba, Simply Luba” було справді “щось”, чого ми не чекали і не сподівалися. З подивом до акторських здібностей Люби Гой гратуємо її і бажаємо, щоб “Luba, Simply Luba” подорожувала по Канаді – і напевно з успіхом!

П’єса проходила в Торонто у приємному, невеличкому Berkeley Street Theatre від 7 до 26 травня. Це була перша вистава нової канадської театральної компанії “Red Boots Canada” під проводом Андрія Тарасюка. Успіхів у творчій праці!

присилайте листи

npweekly@look.ca

До суду через занадто швидке навчання

Університет прикладних досліджень в економіці та управлінні (FOM), розташований у місті Ессен, подав до суду на свого випусника, який зумів достроково отримати ступінь бакалавра та магістра.

Студент з Ансберга Марсель Поль закінчив інститут у серпні 2011 року. На повний курс навчання для присвоєння обох ступенів він витратив 20 місяців, або три семестри.

Стандартний термін навчання на бакалавра та магістра становить 11 семестрів. Як писало видання Der Westen, закінчити вуз так швидко Поль зміг завдяки допомозі двох однокурсників, які одночасно з ним відвідували інші лекції, після чого всі троє обмінювалися отриманою інформацією.

Якими виявилися успіхи друзів Поля, не уточнюється. Між тим

прискорене навчання дозволило студентові заощадити велику частину оплати, бо він перерахував гроші тільки за 20 місяців.

Після того, як Поль закінчив FOM, йому прийшов лист з вузу, в якому говорилося, що він заборгував оплату до кінця 2011 року в розмірі трьох тисяч євро.

При цьому, як пише Bild, ця сума набагато менша повної вартості навчання на бакалавра і магістра, якщо розраховувати її, виходячи з повного терміну курсів.

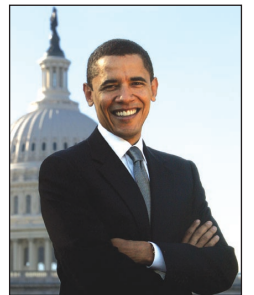
За словами Поля, претензії університету застали його зненацька, бо спочатку у нього була домовленість щодо строків і розмірів оплати навчання. В університеті інформацію про подачу позову проти свого випусника коментувати відмовилися.

Обама виграв у “війні” за охорону здоров’я

Верховний суд США визнав конституційною реформу охорони здоров’я, розроблену адміністрацією президента Барака Обами. На підтримку пакета реформ, запропонованого Обамою, висловилися п’ять суддів із дев’яти.

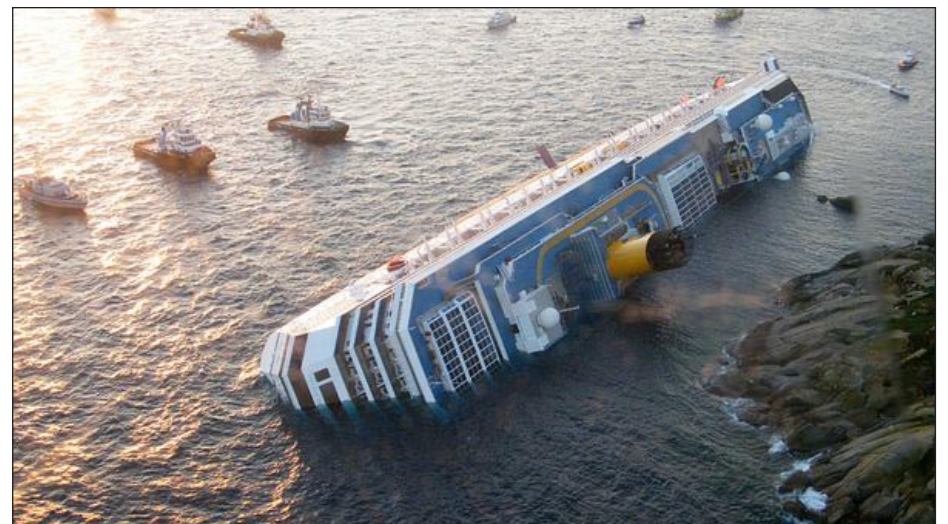
До 2014-го страхові медичні поліси мають оформити більшість громадян США. Рішення суду стало перемогою Демократичної партії перед президентськими виборами восени. Опоненти реформи, республіканці, вважають, що держава не повинна настільки активно втручатися в ринок

медичних послуг. Перемогою назвав рішення суду і сам Обама. Він заявив, що тепер американці будуть краще захищені соціально. За підрахунками Бюджетного управління Конгресу, реформа обійдеться платникам податків у 2012-2022 роках у 1,76 трлн. дол.

Барак Обама

Чорна скринька Costa Concordia була поламана

Чорна скринька круїзного лайнера Costa Concordia, який затонув у ніч на 14 січня біля берегів італійського острова Джильо, нічого не зареєструвала в момент аварії судна, оскільки була пошкоджена за чотири дні до цього.

Дані у приладі є тільки до 23:36 13 січня. Обладнання збиралися відремонтувати 14 січня в порту Савони.

Крім того, як було встановлено, на судні не працювали деякі інші системи. Зокрема, несправні були водонепроникні перебірки, які не зачинилися після отримання

лайнерам пробоїни.

Згідно із чинними правилами судноплавства, у такому стані судно не мали права знімати із якоря.

Внаслідок аварії лайнера загинули 30 людей, ще двоє вважаються зниклими безвісті. Головним підозрюваним у справі Costa Concordia є капітан судна Франческо Скеттіно. Його звинувачують у порушенні техніки безпеки, що призвело до загибелі пасажирів. До початку процесу у справі катастрофи він перебуває під домашнім арештом.

Модельєр П’єр Карден відсвяткував 90-ліття

П’єру Кардену 2 липня виповнилося 90 років. Цього дизайнера називають королем високої моди. Саме він вигадав поняття “унісекс” і вперше вивів на подіум чоловіків. Сьогодні на його рахунок понад півтисячі модних винаходів і величезна імперія одягу.

Його ім’ям названі театри, магазини одягу, ресторани, годинники, парасолі і ще багато інших речей у світі. П’єр Карден не просто модельєр, він людина-бренд.

Відомий французький кутюр’є Карден зовсім не француз, і зовсім не Карден. П’єтро Кардін народився в Італії, у сім’ї винороба, але не пішов батьковим шляхом. Він поїхав до Франції вчитися на кравця. І у 60-ті роки створив колекцію, якої ще не існувало на той час. Це була перша подіумна чоловіча мода. До нього дизайнери не працювали над чоловічим одягом.

П’єр Карден одягнув “Бітлз” у свої фірмові піджаки без вилог. А для жінок створив довгі чоботи

та кольорові панчохи. Кожна колекція Кардена – ціле шоу. Чи то на подіумі, чи то у пустелі. Стиль Кардена – це геометрія.

Він фанатично відданий колам, квадратам та спіралям. Навіть свій дім у Канні він розробляв із циркулем. Там усе настільки незвичне, що нагадує чи то машину часу, чи то космічний корабель.

У свої 90 він купує палаци та опікується своїми двома театрами. На сцені музою дизайнера вже кілька десятків років є балерина Майя Плісецька. Тепер Кардена найбільше хвилює те, що його імперія залишається без спадкоємця. У нього немає дітей. Тому нещодавно вирішив продати свій Будинок моди за мільярд євро. Але охочих успадкувати “Дім Карден” за такі гроші наразі немає.

Дизайнер П’єр Карден

CANADA-UKRAINE PARLIAMENTARY PROGRAM and CHAIR OF UKRAINIAN STUDIES FOUNDATION

заслуговує на Вашу всебічну підтримку

620 Spadina Ave., Toronto, Ont. M5S 2H4
Tel.: 416-234-9111 www.katedra.org

1500 Royal York Road
Toronto, Ontario
M9P 3B6

ROYAL LEPAGE
WEST REALTY GROUP
INDEPENDENTLY OWNED & OPERATED, BROKER

Larysa Hrynda

Sales Representative

(416) 245-9933 24 Hour Pager
Fax: (416) 245-7830 Cell: (416) 999-1878
E-mail: lhrynda@sympatico.ca
www.royallepage.ca

У третю болючу річницю відходу у вічність

**СВ. П.
Василя Підзамецького,**

який упокоївся 13 липня 2009 р.,
як нев'янучий вінок на його могилу складаємо пожертву \$150
на пресовий фонд "Нового Шляху".

Василь Підзамецький був великий патріот України,
колишній активний член МУН,
член у системі УНО та Братніх Організацій,
довголітній передплатник "Нового Шляху".

Вічна пам'ять Покійному!

*Дружина Ольга
Діти – Катруся, Богдан, Христя,
Левко і Тарас з родинами*

Апель Волинського Братства

Позаду Провідна неділя. Люди достойно вшановували тих, кого нема з нами, – рідних і незнайомих. Тих, хто помер чи поліг на полі бою, відстоюючи свою землю і свою правду. І вони дякують нам. Дякують безмовно. Їхня вдячність озивається у нашій совісті почуттям виконаного святого обов'язку: живі дбають про пам'ять мертвих. Це норма людської, християнської моралі.

Однак на нашій багатостраждальній землі є ще мільйони тих, чії останки непошановані і спочивають у невідомих нам місцях. За них лише можна помолитись і розшукувати їхні могили. Але є й відомі місця, імена тих, хто достойний поваги і вшанування.

У підземеллі братської Хрестовоздвиженської церкви лежать останки перших братчиків, яким по 300-350 літ. Вони поховані тут згідно з їхніми заповідями, їх імена відомі. Ось лише деякі з них: поет Данило Братковський, меценатка Галшка Гулевичівна, фундатор Братства, лікар грек Олександр дон Музеллі, Єпископ Афанасій, князь Юрій Пузина, Роман і Данило Гулевичі та інші. У важкі для православія і України часи вони мужньо, не шкодуючи життя, стали на їх захист. "Заповідаю своїм дітям триматися тої віри, за яку я вмираю", – написав у своєму заповіті перед стратою Данило Братковський.

Довгий час, після пожежі храму у 1803 році, обвалу, ці поховання були відкриті, розграбовані, зневажені, перемішані з землею, будівельним сміттям. У часи червоного атеїзму туди скидали різний мотлох. Три роки тому крипт було вручну очищено, останки поховань складено. Це перший етап. Другий вимагає специфічних робіт. Треба унеможливити підтоплення, належно перезахоронити прах (на зразок лаврських). Це може стати підземною церквою разом з музеєм Братства – новим туристичним маршрутом Старого міста.

Так, ми вшановуємо поховання, які на виду. Ці ж поховання знаних в історії людей ми не бачимо. Від очей можна щось і недобре приховати. Від совісті ж не сховаш. То не лише наша байдужість, а й зневага нашої історії. Вони виконали свій обов'язок, їхній прах не кричить, не волає до нас, живих. Кричати повинна наша совість. "Якою мірою міряєте, такою відміряють і вам" (Матв. 7:2).

Волинське Крайове Братство Св. Ап. Андрія Первозваного як продовжувач справ Луцького Хрестовоздвиженського Братства (рік заснування 1617) звертається до людей доброї душі, благородного серця, не байдужих до історії минулого нашого краю. Чекаємо на допомогу і від людей зі статками, організацій, які нині могли б зробити добру богоугодну справу. Наше Братство не має жодних фінансових джерел, тому й звертається за допомогою.

*Андрій Бондарчук,
голова Братства*

Товариство Св. Андрія долучається до зворушливого апелю Волинського Братства і просить усіх людей доброї волі, а особливо вихідців з Волині, допомогти братчикам докінчити добру справу. Вишліть Вашу звільнену від податків пожертву ще сьогодні. Чеки просимо виписувати і висилати на адресу: St. Andrew's Society, Inc., 1023 Yorkshire Drive; Los Altos, CA 94024, зазначивши мету пожертви – "Volyn".

A tradition of care

FUNERAL HOMES LTD.

Established 1925

*Honouring Lives,
Comforting Loss*

Scan the QR
code to visit
our website

Bathurst Chapel

T 416.603.1444 | F 416.603.1963

366 Bathurst Street

Toronto, Ontario M5T 2S6

Annette Chapel

T 416.762.8141 | F 416.762.7016

92 Annette Street

Toronto, Ontario M6P 1N6

Bereavement Centre

T 416.762.3478 | F 416.762.3584

86 Annette Street

Toronto, Ontario M6P 1N6

www.cardinalfuneralhomes.com